

TAJTÉKOS BÁNAT

Victor Valoff nem volt valami nagy költő. A városban persze jó hírneve volt, a nők szerették, és a felesége tartotta el. Egyfolytában felolvasóesteket tartott környékbeli könyvesboltokban, és gyakran szerepelt a helyi rádióban is. Hangosan és drámai módon adta elő a verseit, de hangszíne mindig ugyanolyan volt: mindig eksztatikus. Nyilván ezért voltak úgy oda a nők érte. Egy-egy külön sorában ugyan volt erő, de ha az ember elolvasta egy teljes versét, tudta, hogy Victor nem mondott semmit, de azt jó hangosan.

Vicki, aki ugyanolyan könnyen esett ámulatba a kamukirályoktól, mint a legtöbb nő, mindenképpen meg akarta nézni Valoff felolvasóestjét. Péntek este volt, kánikula, és egy feminista-leszbikus-forradalmi könyvesboltban voltunk. Belépődíj nem volt. Valoff mindig ingyen lépett fel. A felolvasóestjein általában kiállítás is rendezett a grafikáiból. Az alkotásai nagyon modernek voltak. A legtöbb csak egy-két vonalból állt, főként piros vonalalból, és ettől eltérő színben a művek közepén egy epigramma volt olvasható. Olyan kis okosságok, mint például:

„Zöld menny, térj haza hozzám,
már szürkék, szürkék, szürkék,
szürkék a könnyeim...”

Valoff nagyon intelligens volt. Tudta, hogy a szürke az szín is, és egyben hangulat is.

A teremben Tim Learyről készült fotók is lógtak. Meg SZAVAZZ REAGANRE feliratok, amivel igazából nem volt bajom. Valoff felállt, és egy üveg sörrel a kezében odament a pulpitushoz.

– Nézd, nézd azt az arcot! – mondta Vicki. – Menynyit szenvedett ez az ember!

– Ja – válaszoltam. – És most én fogok szenvedni.

Mondjuk, Valoffnak tényleg érdekes arca volt – már a legtöbb költőhöz képest. De a legtöbb költőhöz képest szinte mindenkinek érdekes arca van.

Victor Valoff nekikezdett:

„A szívem Szezezi-csatornájától keletre
lüktetés, lüktetés, lüktetés ébred
oly komor, oly komor lüktetés
és akkor hirtelen a nyár hazatér
egyenesen haza, mint ahogy
egy hátvéd lopakodik előre
a szívem egy yardos vonalán.”

Victor szinte már sikoltotta az utolsó sort, és mikor a végére ért, valaki mellettem felkiáltott: „*Gyönyörű!*” Egy helyi feminista költőnő volt, akinek a hírek szerint elege lett már a fekete férfiakból is, így most egy dobermannal kúrt. Vörös haja volt, amit befonva hordott, a szemei kifejezéstelenek voltak, és saját estjein még mandolinozott is a versolvasás mellé. A legtöbb művében vissza-visszatért egy *oly*’ megrázó kép: egy halott csecsemő lábnyoma a homokban. A férje orvos volt, akit nagyon ritkán lehetett látni (nyilván volt annyi esze, hogy elkerülte a felolvasóesteket). Feleségét egy

kellemes összeggel kínálta meg minden hónapban, hogy kedvére írogathassa verseit, és persze hogy etethesse a dobermannt.

Valoff aztán így folytatta:

„Kikötők és kacsák váltják egymást,
mint a nap az éjt
a látvány homlokomra ég
és kíméletlenül ég.
Ó, milyen kíméletlenül ég!
A sötét és fény határán hintázom én...”

– Ebben egyet kell hogy értsek vele – mondtam Vickinek.

– Maradj már csendben – válaszolta.

„Ezer pisztollyal és
ezernyi reménnyel
lépek fel elmém tornácára
és rázúdítom gyilkos haragom
ezer Pápara!”

Megtaláltam a laposüveget a zsebemben, lecsavartam a kupakját, és jól meghúztam.

– Figyelj, miért kell neked minden felolvasóesten berúgni? Nem tudod egy kicsit türtőztetni magad? – kérdezte Vicki.

– A saját felolvasóestjeimen is berúgok, mert a saját verseimet sem bírom – válaszoltam.

„Félkész könyörület – folytatta Valoff –,
az vagyunk, félkész könyörület,
félkész, félkész, félkész könyörület...”

– Fogadjunk, hogy mindjárt mond valamit egy hollóról – mondtam.

„Félkész könyörület – folytatta Valoff –,
és hollók örökre...”

Felnevettem. Valoff felismerte a nevetést. Rám nézett.
– Hölgyeim és uraim! Ma este körünkben üdvözölhetjük Henry Chinaski költőt – mondtam.

Néhányan felszisszentek. Ismertek. „Szexista disznó!” „Részeg disznó!” „Köcsög fasz!” Meghúztam az üveget. – Victor, folytasd kérlek – mondtam. És ő folytatta:

„A bátorság hősi dombja alatt
közelgő kis csip-csup ügyek
melyek nem nagyobbak mint a gének
négyes ikreket szülhetnek
akár az azték istenek
miközben egy kincsi
keserédes és barbár könnyeit sírja
asszonya muffjába.”

– Ez gyönyörű – mondta Vicki –, de miről beszél?

– A nyalásról.

– Igen, én is így gondoltam. Gyönyörű ember.

– Remélem, jobban nyal pinát, mint ahogyan verset ír.

„Bánat, krisztusom, a bánatom
tajtékos bánat,
lobogó bánat,
vizesésnyi bánat,
tengernyi bánat,
a mindenség bánata...”

- „Tajtékos bánat”, ez tetszik – mondtam.
- Már nem a nyalásról beszél?
- Nem, most azt mondja, hogy nem érzi jól magát.

„Apáról fiúra és kuzinról kuzinra
száll az antibiotikum-keserű átok
és betakarja, teljesen betakarja
halotti leplem,
míg én karnevál-plazmáról álmodom
tajtékozó bőrhalmokon...”

- És most mit mond? – kérdezte Vicki
- Azt mondja, hogy újra készen áll pinát nyalni.
- Már megint?

Victor tovább olvasott, én meg tovább ittam. Aztán tíz perc szünetet rendelt el, a közönség pedig a pódium köré gyűlt. Vicki is odament hozzám. Nagyon meleg volt odabent, úgyhogy én meg kimentem levegőzni az utcára. Fél utcányira onnan volt egy kocsmá. Bementem, és kértem egy sört. Nem voltak sokan. Kosárlabdameccs ment a tévében. Néztam egy kicsit, de természetesen nem érdekelt, hogy ki nyeri meg. Csak azon tűnődtem, hogy hogy az Istenben tudnak annyit föl-le szaladgálni. Tuti, hogy csuromvíz a tökvédőjük – gondoltam magamban –, és biztos hogy kurvabüdös a seggük. Aztán kértem még egy sört, aztán elindultam vissza, a költészet ürgelyukába. Valóff már ismét szavalt. Már a kocsmájtóban lehetett hallani:

„Lelkem halott lovai
gyertek és üdvözljetekek
a kapuknál
üdvözljetekek álmodban,

ó, ti Történészek
lássátok ezt a gyönyörű Múltat
melyet gésák álmai szegélyeznek
és kíméletlen lelkek háborgatnak!”

Visszaültem Vicki mellé. – És most mit mond? – kérdezte.

- Hát most igazából semmit. Csak annyit, hogy mostanában nem tud éjszaka aludni. Kéne neki egy állás.
- Azt mondja, hogy kéne neki egy állás?
- Nem, ezt én mondom.

„A lemming és a hullócsillag testvérek;
a tó harca
a szívem Eldorádója.
Gyere, borítsd be a fejem,
borítsd be a szemem,
borítsd be békanyállal...”

- És most mit mond?
- Most azt, hogy szeretné, hogyha egy dagadt nő a szart is kiverné belőle.
- Na ne hülyéskedj már! Mondd már meg, hogy mit mond!
- Mondom, ő is ezt mondja és én is.

„...Meg tudnám enni az ürességet,
a szeretet töltényeit fel tudnám lőni
a sötétségbe
és könnyörögnék Indiának termőföldért...”

És Victor szavalt és szavalt. Egy ép elméjű ember felállt és kiment. Mi, többiek, maradtunk.

„Azt mondom, húzzuk magunk után
a halott Isteneket a fűben!
Azt mondom, a pálmafák hasznot hoznak!
Azt mondom, nézzetek, nézzetek,
nézzetek körül:
minden szeretet a miénk
az élet teljessége a miénk
a Nap a mi pórázon lévő kutyánk
minket semmi és senki sem győzhet le!
Bassza meg magát a lazac!
Csak ki kell nyúlunk
és kirántanunk magunkat nyilvánvaló
sírjainkból
a Föld, a Föld, mint egy pléd,
úgy takar be minket és
érzékeinket reménnyel. Nincs mit
elvennünk, nincs mit adnunk
csak egyet tehetünk, hogy
elkezdjük, kezdjük, kezdjük...!”

– Nagyon köszönöm, hogy eljöttek – mondta Victor Valoff, a közönség pedig nagyon hangosan tapsolt. A közönség mindig tapsolt. Victor a dicsfényben hatalmasra nőtt. Felemelte ugyanazt az üveg sört, amit az elején felvitt a pódiumra. Még elpirulnia is sikerült. Aztán elmosolyodott. Nagyon emberi mosoly volt. A nők teljesen odáig voltak tőle. Én megittam az utolsó korty whiskeyt.

Aztán mindenki odament Victorhoz, aki autogramokat osztogatott, és készségesen válaszolt az egybegyűltek kérdéseire. Utána a kiállítás következett volna, de sikerült meggyőznöm Vickit, hogy lépünk le onnan. Elsétáltunk az autóhoz.

– Nagyon hatásosan olvas – mondta Vicki.
– Igen, jó hangja van.
– És mi a véleményed a verseiről?
– Szép, sallangmentes versek – válaszoltam.
– Szerintem csak féltékeny vagy.
– Álljunk meg itt egy italra – mondtam –, kosármeccs megy a tévében.
– Jó.
Szerencsénk volt. A meccs még mindig ment. Leültünk.
– Ejha! Nézd milyen hosszú lábuk van azoknak a fiúknak!
– Na végre! Ezt már szeretem! Mit iszol?
– Egy scotch-ot szódával.

Rendeltem két scotch-ot szódával, és néztük a meccset. A srácok csak rohantak, föl és le. Csodálatos. Valamitől nagyon izgatottak voltak. A bárban alig volt valaki. Ez volt az este legjobb része.

NEM ÉPP BERNADETTE

Körbetekertem a vérző farkamat egy törölközővel, és felhívtam az orvost. Melléttem a kagylót, az egyik kezemmel tárcsáztam, a másikkal meg tartottam a törölközőt, ami már tárcsázás közben átázott a vértől. A nővér vette fel.

– Jaj, Mr. Chinaski, ezúttal mi a baj? Már megint eltűnt a fürdőgő a fülében?

– Nem, ezúttal egy kicsit komolyabb az ügy. Minél hamarabb be kéne jutnom az orvoshoz.

– A holnap délután 4 óra megfelel?

– Miss Simms, vészhelyzet van.

– Milyen természetű?

– Kérem, ne csinálja ezt, azonnal muszáj bejutnom a doktor úrhoz!

– Na jó, jöjjön, megpróbáljuk valahogy besuvasztani.

– Köszönöm, Miss Simms.

Szétszakítottam egy tiszta inget, és betekertem vele a farkam. Szerencsére volt még otthon egy kis ragtapasz, de már olyan öreg volt, hogy besárgult, és alig tartott valamit. Egy kicsit problémás volt felhúzni a nadrágot. Úgy tűnt, mintha kurvára állt volna a farkam. Csak félig sikerült felhúzni a cipzárt. Nagy nehezen leértem az autóhoz, beültem, és elmentem a rendelőhöz. Két idős hölgy, aki épp a szemésztől jött ki, kisebb sokkot kapott tőlem, amikor meglátott. Beszálltam a liftbe, szerencsére egyedül, és felmentem a harmadikra. A folyosón

valaki szembejött velem, de én gyorsan elfordultam, és úgy csináltam, mintha innék a falikútból. Aztán bementem a rendelőbe. A váró tele volt emberekkel, akiknek nem létező problémáik voltak: tripper, herpesz, szifilisz, rák meg ilyenek. Odamentem a nővérhez.

– Ááá, Mr. Chinaski...

– Kérem, Miss Simms, most ne viccelődjön! *Tényleg* vészhelyzet van! Inkább siessen, kérem!

– Bemehet, amint kijön a doktor úrtól az előző páciens.

Megálltam a nővérpult mellett, és vártam. Abban a pillanatban, ahogy kinyílt az ajtó, berohantam az orvoshoz.

– Mi a gond, Mr. Chinaski?

– Vészhelyzet, doktor úr, vészhelyzet!

Levettem a cipőmet, a zoknimat, a nadrágomat és az alsógatyámat, és felfeküdtem az ágyra.

– Hmm, hát ez meg mi itt? Szép kis kötés.

Nem válaszoltam neki. Becsuktam a szemem, és éreztem, ahogy matat a kötéssel.

– Ismertem egyszer egy lányt, aki egy kisvárosban élt. Még tinédzser volt, amikor egyszer egy kólásüveggel játszadozott. Feldugta magának, és aztán nem tudta kivenni. El kellett mennie az orvoshoz. Tudja, milyenek a kisvárosok: hamar híre ment a dolognak. Az egész élete tönkrement. Mindenki elől bujdosnia kellett. És senki nem akart kezdeni vele. Pedig ő volt a legszebb lány a városban. Végül hozzáment egy tolókoksis törpéhez, akit korábban szélütés ért.

– Előfordul az ilyesmi – mondta a doki, és lerántotta a maradék kötést. – Na de ez hogy történt magával?

– Hát, Bernadette-nek hívják... 22 éves, és házas. Szőke haja van, ami mindig belelóg az arcába, és így mindig hátra kell simítania...

– Huszonkettő?

– Igen, és farmer volt rajta, és...
– Hát, ez elég csúnya vágás.
– Bekopogott az ajtómon, kinyitottam, és megkérdezte, hogy bejöhöt-e. „Persze” – válaszoltam. „Elegem van” – mondta, berohant a fürdőszobába, letolta a nadrágját meg a bugyiját, leült és pisilt. Az ajtót csak félig húzta be. ÚÚÚRISTEN...!
– Csak nyugalom, sterilizálnom kell a sebet.
– Tudja, doktor úr, a bölcsesség a lehető legjobbkör jön. Amikor a fiatalság már elmúlt, a viharok vége, és a lányok már rég hazamentek.
– Ez igaz, látja.
– Úú..! Áá..! ISTENEM...!
– Kérem. Ezt muszáj rendesen kitisztítani.
– Szóval kijött a fürdőszobából, és azt mondta, hogy tegnap este a házibuliján nem sikerült megoldanom a problémáit. A szerelmi bánatát. Ehelyett viszont mindenkit jól leitattam, majd beestem egy rózsabokorba. Állítólag leszakítottam magamról a gatyát, és háttal estem be a bokorba, ahol még jól be is vágtam a fejem egy nagy kövön. Egy Willy nevű ember vitt haza, és amikor beértünk a lakásomba, leesett rólam a nadrág, majd az alsógatya, de a szerelmi bánatát nem oldottam meg. Aztán még hozzátette, hogy tulajdonképpen mindegy is, merthogy már szakítottak, meg azt, hogy állítólag mondtam neki egy-két mély gondolatot.
– Hol találkozott ezzel a lánnyal?
– Venice Beach-en adtam felolvasóestet, utána találkoztam vele a szomszédos bárban.
– El tudna nekem mondani egy verset?
– Neeem, doki. Szóval, aztán megint közölte, hogy elege van, és leült a kanapéra, én pedig egy székbe vele szemben. Kibontott egy sört, és csak beszélt: „Én szeretem őt, de egyszerűen nem lehet vele kapcsolatot te-

remteni. Van, hogy egy szót sem szól. Hiába kérem, az istennek se szólalna meg. Csak annyit mond: »Nem te tehetsz róla, itt valami másról van szó«, és ennyi, semmi mást nem mond.”

– Na, akkor most pedig össze fogom varrni. Nem lesz kellemes.

– Értem. Na és aztán elkezdett mesélni az életéről, és elmondta, hogy már háromszor is volt férjnél, mire én mondtam neki, hogy nem is látszik annyira megviseltnek. Erre azt kérdezte: „Tényleg?”, majd hozzátette: „Pedig már kétszer voltam a bolondokházában is”. „Te is?” – kérdeztem. „Miért, te is?” – kérdezett vissza. „Nem, csak egy-két nő, akit ismertem” – válaszoltam.

– Na és akkor most jöhet a cérna. Egy kis szabásvarrás.

– Ne bassza már, doki, máshogy nem lehet?

– Nem, túl nagy a seb.

– Elmesélte, hogy először tizenöt éves korában volt férjnél. Mindenki lekurvázta őt, merthogy olyan fiatalon járt egy sráccal, de még a szülei is, úgyhogy szépen hozzáment, hogy kibasszon velük. Az anyja alkoholista volt, és gyakran látogatta a bolondokházát. Az apja meg verte őt. ÚRISTEN! ÓVATOSAN!

– Chinaski, magának több baja volt a nőekkel, mint bárkinek, akit valaha ismertem.

– Aztán találkozott egy leszbikus csajjal, aki elvitte egy melegbárba, ahol otthagya a lányt, és hazament egy homoszexuális fiúval. Aztán összeköltöztek. Sokat veszekedtek a sminken. JÉZUS ISTEN! KÖNYÖRÜLJ RAJTAM! A lány ellopkodta a fiú rúzsát, a fiú meg a lányét. Aztán hozzáment feleségül.

– Hát, ez még egy jó pár öltés lesz. Hogy történt ez?

– Most mesélem magának, doki. Aztán született egy gyerekük. Aztán elváltak, a srác lelépett, és otthagya

őt a gyerekekkel. A lány talált magának állást, felvett egy babysittert, de mivel alig fizettek neki, a babysitter meg elkérte a magáét, szinte semmi pénze nem maradt. El kellett mennie kurválnodni. Tíz dollárt kért egy menétért. Egy darabig csinálta, de sokra nem jutott. Aztán egyik nap a munkahelyén – az Avonnál dolgozott – sikoltozni kezdett, és nem tudta abbahagyni. Úgyhogy bevitték a bolondokházába. ÓVATOSAN, DOKI!

– És hogy hívták a lányt?

– Bernadette. Miután kiengedték, eljött Los Angelesbe, és találkozott Karllal. Majd hozzám. Elmondta azt is, hogy tetszenek neki a verseim, na meg az, ahogyan a járdán szoktam vezetni 90 kilométer per órással sebességgel a felolvasóestjeim után. Aztán mondta, hogy éhes, és felajánlotta, hogy vesz nekem egy hamburgert sült krumplival, úgyhogy elmentünk a McDonald's-be. DOKTOR ÚR, KÉREM! LASSABBAN CSINÁLJA, VAGY SZEREZZEN EGY HEGYESEBB TÚT VAGY VALAMI!

– Mindjárt kész.

– Megvettük a hamburgert, a sült krumplit meg a kávé, leültünk egy asztalhoz, aztán Bernadette mesélt az anyjáról is. Aggódott miatta. És a két húga miatt is. Az egyikük nagyon boldogtalan volt, a másikuk viszont nagyon buta, de elégedett. Aztán áttért a kishúgára meg arra, hogy nyugtalanította, hogy Karllal nem igazán jó a kapcsolatuk...

Az orvos ásfított, majd csinált még egy öltést.

– Mondtam neki, hogy túl sok súlyt cipel a vállán, és hogy inkább hagyja, hogy ezek az emberek maguk cipeljék a keresztjüket. Aztán remegni kezdett, úgyhogy bocsánatot kértem tőle, hogy ezt mondtam. Megfogtam az egyik kezét, és dörzsölgetni kezdtem. Aztán a másikat is. Aztán felcsúsztattam a kezét a csuklómon „Ne haragudj, látom, hogy szereted és félted őket, és hogy

csak törődni akarsz velük, és ezzel nincs is semmi baj” – mondtam neki.

– Na jó, de ez itt hogy történt? Ez a seb itt mi?

– Hát, a McDonald's-ből lefelé jövet a lépcsőn a kezem a derekán volt. Tulajdonképpen a hosszú, selymes szőke hajával, érzéki és szexi szájával még mindig úgy nézett ki, mint egy gimnazista lány. Csak a szemeiben látszott az a pokol, amin keresztülment. Olyan tekintete volt, mint aki folyton sokkos állapotban van.

– Kérem, térjen a lényegre, mindjárt kész vagyok – mondta a doki.

– Amikor hazaértünk, a ház előtt állt egy idióta egy kutyával. Mondtam a lánynak, hogy egy kicsit följebb parkoljon le. Megállt, hátrahúztam a fejét, és jó hosszan megcsókoltam. Aztán újra. Erre azt mondta, hogy egy rohadék vagyok. Mire én azt mondtam neki, hogy ne legyen már ilyen egy öregemberrel. És újra megcsókoltam, harmadszor is, jó hosszan. „Ember, ez nem csók, hanem szex. Sőt, már majdnem nemi erőszak!” – mondta a lány.

– És *akkor* történt?

– Kiszálltam, és mondta, hogy a jövő héten felhív. Bementem a lakásba, na és *akkor* történt.

– Hogyan?

– Lehetek magával őszinte, doki?

– Természetesen.

– A teste, az arca, a haja, a szeme, a hangja és a csókja teljesen felizgatott.

– És?

– Hát, és van egy vázám. Pont az én méretem. Beletettem a vázába, és Bernadette-re gondoltam. Már egész jó volt, amikor eltört az a kurva váza. Korábban már jó párszor használtam, de úgy tűnik, ezúttal túlságosan fel voltam izgulva. Annyira szexi egy nő...

– Soha, de soha ne dugja semmibe, ami üvegből készült.

– És rendbe jön, doktor úr?

– Igen, még fogja tudni használni. Szerencséje volt.

Felöltöztem és eljöttem. Semmivel sem fájt kevésbé, mint amikor odaértem. Hazafelé megálltam egy közért-nél. Semmi kaja nem volt otthon. Toltam magam előtt a kocsit, és pakoltam bele a hamburgert, a kenyeret, a tojást.

Egy nap muszáj lesz elmondanom Bernadette-nek, hogy mi történt – gondoltam magamban. Mert ha ezt elolvassa, úgy is megtudja. Az utolsó információ az volt róla, hogy Karllal leköltöztek Floridába, és újra terhes lett. Karl persze el akarta vetetni, de ő nem. Úgyhogy szakítottak. Bernadette még mindig Floridában van. Karl haverjával, Willyvel él. Willy pornóban utazik. Egy pár hete írt nekem. De még nem válaszoltam.

EGY KIS MÁSNAPOSÁG

Kevin felesége átadta férjének a telefont. Szombat reggel volt. Még ágyban voltak.

– Bonnie az – mondta a nő.

– Szia, Bonnie.

– Ébren vagy, Kevin?

– Aha, aha.

– Figyelj, Kevin. Jeanjean elmondta.

– Mit?

– Hogy bevitted őt és Cathyt a gardróbba, levetted a bugyijukat, és megszagoltad a nunijukat.

– Megszagoltam a nunijukat?

– Ezt mondta.

– Az ég szerelmére, Bonnie, ne szórakozz már velem korán reggel!

– Jeanjean nem szokott ilyesmit csak úgy kitalálni. Azt mondta, hogy bevitted őt és Cathyt a gardróbba, levetted a bugyijukat, és megszagoltad a nunijukat.

– Ugyan már, Bonnie!

– Ne ugyanmározz itt nekem! Tom kurvára dühös, azzal fenyegetőzik, hogy megöl téged. Egyszerűen undorító, hihetetlen, amit műveltél! Anyám azt tanácsolta, hogy hívjam fel az ügyvédemet – mondta Bonnie és letette. Aztán Kevin is letette a telefont.

– Mi történt? – kérdezte a felesége.
– Semmi, Gwen, semmi.
– Jössz reggelizni?
– Nem, most nem tudok enni.
– Kevin, mi a baj, mi történt?
– Bonnie azt állítja, hogy bevitettem a gyerekeket a gardróbba, levettem a bugyijukat, és megszagoltam a nujukat.

– Mi vaaan?!

– Ezt mondta.

– És így volt?

– Gwen, nagyon sokat ittam. Az utolsó emlékképeim a partiról az, hogy állok kint a ház előtt a fűvön, és nézem a holdat. Nagyon nagy volt. Még életemben nem láttam ekkorának.

– És arra, amit Bonnie mondott, nem emlékszel?

– Nem.

– Kevin, te mindig annyit iszol, hogy a végén nem emlékszel semmire. Ugye tudod, hogy másnap nem szoktál emlékezni arra, hogy mi történt előző este?

– Az lehet, de ilyet nem hiszem, hogy tennék, nem szoktam gyerekeket molesztálni.

– A 8-10 éves lányok már elég csinosak tudnak lenni.

Gwen bement a fürdőszobába. Amikor kijött azt mondta: – Remélem megtörtént, Istenemre mondom, remélem megtörtént!

– Mi van? Mit beszélsz?

– Komolyan mondom. Mert akkor legalább egy kicsit észhez térnél, és elgondolkodnál azon, hogy jó-e, hogy ennyit iszol. Muszáj neked minden bulin mindenkinél többet innod? Csak úgy *döntöd* magadba a piát. Aztán meg mindig valami hülyeséget csinálsz, vagy valami felháborító dolgot művelsz, igaz, ezt eddig legalább felnőtt nőkkel tetted.

– Gwen, szerintem ez az egész csak egy hülye vicc.
– Ez egyáltalán nem vicc. Csak várj, amíg személyesen találkozol a gyerekekkel és Bonnie-val meg Tommal!
– Gwen, én szeretem azt a két kislányt.
– *Tessék?*
– A piczába, bazdmeg, mindegy.

Gwen bement a konyhába, Kevin pedig a fürdőbe. Megmosta hideg vízzel az arcát, és belenézett a tükörbe. Vajon hogy néz ki egy pedofil? A válasz: úgy, mint mindenki más, amíg ki nem derül róla, hogy az.

Kevin leült szarni. Szarni olyan biztonságos, megnyugtató érzés volt. Biztos, hogy nem történt ilyen. Ott ült a saját fürdőszobájában, ott volt a törölközője, a felmosóröngy, a vécépapír, a kád, és a lába alatt a puha, meleg, piros, tiszta fürdőszoba szőnyeg. Kevin elvégezte a dolgát, annak rendje és módja szerint kitorölte a seggét, lehúzta a vécét, megmosta a kezét, mint egy civilizált ember, és bement a konyhába.

Gwen épp a bacont sütötte. Töltött neki egy kávét.

– Kösz.

– Rántottát kérsz?

– Rántottát.

– Tíz éve vagyunk házasok és minden reggel rántottát kérsz.

– És még ennél is bámulatosabb, hogy minden reggel megkérdezed.

– Kevin, ha ennek híre megy, az állásodnak lótnak. Egyetlen banknak sincs szüksége pedofil fiókvezetőre.

– Hát, arra valószínűleg nincs.

– Kevin, muszáj lesz leülnünk Bonnie-ékkal, és ezt megbeszélni. Muszáj lesz a két családnak találkoznia.

– Ez úgy hangzott, mintha a Keresztapából idézted volna.

– Kevin, te nagyon nagy bajban vagy. Ezt nem lehet csak úgy megúszni. Ez nagyon kényes ügy. Tedd be a kenyeret a pirítóba, de vigyázz, lassan tedd be, különben azonnal kidobja, mert valami baja van a rugónak.

Kevin betette a kenyeret, Gwen pedig látalt.

– Jeanjean egyébként pont olyan, mint az anyja: mindenkivel flörtöl. Kész csoda, hogy ez eddig még nem történt meg. Na, nem mintha ezt akarnám felhozni mentségemül.

Gwen leült. Megsült a pirítás. Kevin adott egyet Gwennek.

– Az nagyon furcsa, amikor az ember nem emlékszik valamire. Gyakorlatilag olyan, mintha meg sem történt volna – mondta Kevin.

– Előfordul néha, hogy a gyilkosok is elfelejtik, amit tettek.

– Most nem akarod azt mondani, hogy ez olyan, mint ha megöltem volna valakit, ugye?

– Mély nyomot hagyhat az ilyesmi egy kislányban.

– Csakúgy, mint egy csomó más dolog.

– De azt azért minden további nélkül feltételezhetjük, hogy nem viselkedtél normálisan, nem?

– Lehet, hogy épp ellenkezőleg. Lehet, hogy tetszett nekik a dolog.

– Az én nünimat már évek óta nem szagoltad meg.

– Jó, ha akarsz, akkor tessék, avatkozz bele.

– Mást nem is tehetek. Húszezren laknak itt a kerületben, biztos, hogy előbb-utóbb híre megy a dolognak.

– És hogy fogják bebizonyítani? Nem fognak két gyereknek hinni egy felnőttel szemben.

– Kérsz még kávé?

– Kérek.

– Akartam venni egy kis Tabasco szószt. Tudom, hogy szereted a tojáshoz.

– Igen, de mindig elfelejted.

– Tudom, ne haragudj. És most bocsáss meg, kérlek, de dolgom van. Te csak reggelizz nyugodtan.

Kevin nem volt biztos abban, hogy szereti-e Gwen, de kényelmes volt vele együtt élni. Elintézte a sok apróságot, és a sok apróság volt az, ami egy férfit megőrjített. Jól megkente vajjal a pirítását. A vaj volt az egyik utolsó luxus, amit az ember megengedhetett magának. Egy nap majd senkinek sem lesz pénze autóra, és mindenki csak üldögélni fog, eszi majd a vaját, és vár. A sarki hittérítők, akik állandóan a világ végéről fröcsögtek, napról napra jobban néztek ki. Kevin befejezte a reggelit, Gwen pedig visszament a konyhába.

– Na, mindent elintéztem. Felhívtam mindenkit.

– Ezt hogy érted?

– Egy óra múlva találkozunk velük Toméknál.

– Toméknál?

– Igen, ott lesz Tom, Bonnie, Bonnie szülei, és Tom testvérei.

– És a gyerekek is ott lesznek?

– Nem.

– És Bonnie ügyvédje?

– Miért, félsz?

– Miért, te nem félnél?

– Nem tudom, én soha nem szagoltam meg egy kislány nüniját sem.

– Na de miér' nem?

– Mert az se nem helyes, se nem civilizált dolog.

– És nézd meg, milyen messzire vitt minket ez a civilizált lét.

– Ja, egyenesen a gardrószelekre, ahová felnőtt férfiak járnak kislányokkal.

– Nekem az az érzésem, hogy te élvezed ezt a helyzetet.

– Szerintem azok a kislányok soha nem fognak megbocsátani neked.

– És akkor most mi, kérjek tőlük bocsánatot? Olyasvalamiért, amire nem is emlékszem, hogy elkövettem? Tényleg ezt kéne tennem?

– Miért is ne?

– Á, szerintem jobb, ha elfelejtik az egészet. Miért kéne nekik igazat adni?

Amikor Kevinék megérkeztek és leparkoltak, Tom odabent felállt, és azt mondta: „Megjöttök. Próbáljon meg mindenki nyugodt maradni, és ezt az egészet normálisan és fair módon elintézni. Mindannyian felnőtt emberek vagyunk. El tudjuk ezt intézni egymás közt is, szerintem nem kell ebbe belerángatni a rendőrséget. Tudom, hogy a múlt éjjel még meg akartam ölni Kevin, de most már csak segíteni szeretnék neki.”

Jeanjean és Cathy hat rokona csak ült, és várt. Aztán csengettek. Tom nyitott ajtót. – Sziasztok, kerüljétek beljebb.

– Helló, Tom – mondta Gwen, Kevin meg nem mondott semmit.

– Üljetek le.

Odamentek a kanapéhoz, és leültek. – Inni kértek?

– Nem – válaszolta Gwen.

– Egy scotch-ot szódával – mondta Kevin.

Tom elkészítette az italt, és odaadta Kevinnek, aki lehúzta egyből, majd benyúlt a zsebébe egy cigarettáért.

– Kevin – mondta Tom –, arra jutottunk, hogy pszichológushoz kéne menned.

– Nem pszichiáterhez?

– Nem. Pszichológushoz.

– Jó.

– És úgy véljük, hogy ha a gyerekeknek terápiára lesz szükségük, akkor azt neked kéne fizetned.

– Jó.

– És nem szólunk erről senkinek, a te, és persze a gyerekek érdekében.

– Kösz.

– Kevin, de egyvalamit árulj el nekünk, kérlek, hiszen a barátaid vagyunk, már évek óta. De tényleg csak ezt az egy dolgot: *miért iszol annyit?*

– Fú, hát nem is tudom. Talán mert unatkozom.